

Sygn. akt XI GC 1534/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 1 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant : Przemysław Badurka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko A. T. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. T. (1) na rzecz powoda A. P. kwotę 3688,67 zł (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 41,38 zł (czterdzieści jeden złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1534/15

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 września 2015 r. powód A. P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od A. T. (1) kwoty 8.579,64 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2015 r. oraz kosztami postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż pozwany zawarł z nim umowę, której przedmiotem było wytworzenie i dostawa płyt betonowych. Wskazał, że przedmiotowe płyty zostały dostarczone zgodnie z umową. Dodał, że po dostarczeniu płyt powód wystawił fakturę VAT na kwotę 18 579,64 zł, z której, na skutek częściowej zapłaty, pozostało do rozliczenia 8 579,64 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 października 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Dnia 27 listopada 2015 r. pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Zgłosił zarzut braku legitymacji biernej pozwanego i nieistnienia roszczenia. W uzasadnieniu podniósł, że wskazana przez powoda faktura VAT została niewłaściwie wystawiona i oznaczona. Wyjaśnił, iż działał w imieniu i na rzecz W. D. (1). Podniósł nadto, że faktura VAT zawiera nieprawidłową cenę płyt. Zdaniem pozwanego przedmiotem umowy nie były palety służące do przewożenia

materiałów budowlanych wskazane w fakturze VAT. Podał, że przedmiotowe palety próbował zwrócić powodowi, jednak powód odmówił przyjęcia ich. Wyjaśnił, że strony ustaliły cenę towarów na kwotę 31 zł netto.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. M. (1) wykonywał w Gminie B. prace na rzecz Gminy G., polegające na utwardzeniu drogi gruntowej. Prace miały być wykonane przy użyciu płyt Y.. Dostawcą płyt dla H. M. był A. T. (1), który z kolei kupił płyty od W. D. (1), produkującego płyty. Po wykonaniu prac Gmina zgłosiła H. M. (1) reklamację na wykonane prace z powodu pęknięcia płyt. H. M. (1) zgłosił reklamację A. T. (1). A. T. (1) zobowiązał się dostarczyć nowe płyty, a H. M. miał dokonać wymiany. Do wymiany było ok. 1000 płyt.

Dowód:

- pismo, k. 14,
- zeznania świadka H. M. (1), k. 51,
- zeznania świadka W. D. (1), k. 52 – 53.
- zeznania pozwanego k. 55-56

A. T. (1) zgłosił reklamację W. D. (1). Ten ostatni nie miał możliwości wytworzenia nowych płyt, wobec czego uzgodnił z A. T., że ten „załatwi” płyty w ramach gwarancji. A. T. miał kupić płyty i odsprzedać je W. D.. Pozwany powiedział, że znalazł płyty po 31 zł netto w M., W. D. przekazał pozwanemu zaliczkę – 10.000 zł.

Dowód:

- zeznania świadka W. D. (1), k. 52 – 53.

Pozwany przekazał pieniądze powodowi.

Niesporne

W dniu 10 kwietnia 2015 r. powód wydał kierowcy H. M. 198 płyt na 33 paletach, a w dniu 15 kwietnia 2015 r. – 161 płyt na 27 paletach.

Dowód: dokumenty wz k. 13

Na pierwszym dokumencie WZ powód w późniejszym czasie wpisał cenę 38 zł za paletę.

Dowód: zeznanie powoda k. 54-55

Po około 2 tygodniach pozwany powiedział W. D., że nie da rady kupić płyt po 31 zł. W. D. resztę płyt kupił w K., w cenie 36 zł netto z transportem.

Dowód:

- zeznania świadka W. D. (1), k. 52 – 53.

Powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z dnia 21 kwietnia 2015 r. na łączną kwotę 18.579,64 zł, na którą składały się kwoty 16.779,66 zł brutto tytułem zakupu 359 szt. płyt (...) 100x75x12,5 oraz 1.799,98 zł brutto tytułem zakupu 60 sztuk palet. Cena za 1. płytę wskazana w fakturze VAT wynosiła 38 zł netto. Termin zapłaty faktury ustalony został na dzień 28 kwietnia 2015 r.

Dowód:

- faktura VAT, k. 15,

Pracownicy A. K. G. i W. W. dwukrotnie usiłowali zwrócić A. P. palety, jednak A. P. odmówił ich przyjęcia.

Dowód:

- zeznania świadka K. G., k. 51-52,

- zeznania świadka W. W., k. 53 – 54.

- zeznania powoda A. P., k. 54 – 55,

- zeznania pozwanego A. T. (1), k. 55 – 56.

W piśmie z dnia 5 sierpnia 2015 r. H. M. (1) poinformował, że wykonywał w ramach naprawy gwarancyjnej jedynie wymianę płyt drogowych, których pierwotnym dostawcą był pozwany A. T. (1), natomiast nie zakupił tych płyt od A. P..

Dowód:

- pismo z 05.08.2015 r., k. 14,

- zeznania świadka H. M. (1), k. 51.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Powód roszczenie wywodził w niniejszej sprawie z normy art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę, domagając się realnego wykonania zobowiązania przez kupującego, zapłaty ceny, zgodnie z art. 354 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 6 k.c. powód miał obowiązek wykazać w niniejszej sprawie, że zawarł umowę z pozwanym oraz jaka była jej treść. Pozwany nie kwestionował zakupu od powoda 359 płyt, wskazywał natomiast, że kupił jej w cudzym imieniu, po niższej cenie i bez palet.

Obowiązek wykazania, że oświadczenie co do zakupu płyt zostało złożone w cudzym imieniu, spoczywał z kolei na pozwanym. W ocenie Sądu dowód taki nie został skutecznie przeprowadzony. Stosownie do art. 95 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, można dokonać czynności prawnej przez przedstawiciela. Czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. Umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo) (art. 96 k.c.). W niniejszej sprawie pozwany winien wykazać przede wszystkim to, czy W. D. (1) udzielił mu pełnomocnictwa do działania w swoim imieniu – zawarcia umowy sprzedaży. Po drugie, należało wykazać, iż zawierając umowę, pozwany poinformował powoda, że kupującym nie jest on, lecz W. D. (1). Samo bowiem istnienie stosunku pełnomocnictwa jest niewystarczające. Jedną z przesłanek skuteczności działania przedstawiciela (art. 95 § 1 i 2 kc), a więc i pełnomocnika (art. 96 kc) jest to, by przedstawiciel działał w imieniu i na rzecz reprezentowanego. W doktrynie powszechnie przyjmowany jest pogląd, że aby czynność prawna wywołała skutek prawny bezpośrednio w sferze prawnej reprezentowanego, przedstawiciel musi działać w sposób wyraźny lub dorozumiany w imieniu reprezentowanego. Osoba ta musi być więc dla kontrahenta rozpoznawalna co najmniej na podstawie towarzyszących okoliczności jako przedstawiciel mocodawcy. Jeśli zaś przedstawiciel w żaden sposób nie ujawni, że działa w cudzym imieniu, skutki czynności prawnej powstają w jego sferze prawnej, a nie w sferze mocodawcy (tak M. Pazdan w Komentarzu do Kodeksu cywilnego pod red. K. Pietrzykowskiego, wyd. C. H. BECK 1999, t. I str. 290, a także Z.

Radwański w: Prawo cywilne – część ogólna, wyd. C. H. BECK 1997, str. 268). Przeciwnie stanowisko nie dawałoby się pogodzić z zasadą pewności obrotu. Należy pamiętać, że jedną z gwarancji, jakie daje przepis art. 3531 kc, dotyczący swobody umów, jest swoboda wyboru kontrahenta. Za niedopuszczalne należy więc uznać wszelkie działania mogące prowadzić do tego, że sprzedawca stawiany jest w sytuacji przymusowej, jeśli idzie o osobę kupującego tylko dlatego, że podmiot działający na zewnątrz jako kupujący nie ujawnił działania na rzecz i w imieniu innej osoby. Zeznania W. D. nie pozwalają przyjąć, że udzielił on pozwanemu pełnomocnictwa do zawarcia umowy sprzedaży w swoim imieniu. Sąd wziął pod uwagę, że zamiar taki nie musiał być ujawniony przy użyciu języka ściśle prawniczego i że w sytuacji, gdy A. T. miał „załatwić” płyty, mogłoby to być uznane za jednoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa w sposób dorozumiany. Jednakże decydująca w tym zakresie okazała się wypowiedź świadka W. D., że sprzedaż płyt miała być fakturowana pomiędzy nim a A. T. (pozwany miał je kupić na siebie i odsprzedać W. D.), a więc miały mieć miejsce 2 odrębne umowy sprzedaży, a nie jedna, dokonana przez A. T. w imieniu W. D.. Ponadto brak jest przekonujących dowodów, że przy zawieraniu umowy A. T. poinformował powoda, że kupującym jest kto inny – jedynym dowodem w tym zakresie jest zeznanie samego pozwanego, przy czym powód tej okoliczności zaprzeczył. Wobec tego Sąd uznał za niewykazane, że stroną kupującą był W. D..

Ustalając treść umowy, Sąd oparł się o zeznania W. D., pozwanego i w części samego powoda. Pierwsza ze wskazanych osób jednoznacznie wskazała, że płyty miały być nabywane za 31 zł netto. Powód natomiast w trakcie zeznań stwierdził, że „może i byłoby 31 zł, gdyby zostały dotrzymane wszystkie formalności”. Oznacza to, że pierwotnie uzgodniona cena dla zakupu 1000 zł płyt musiała być właśnie taka (bo w przeciwnym razie do zakupu w ogóle by nie doszło, podobnie jak to się stało z resztą płyt), a powód podniósł ją, gdy pozwany chciał odebrać kolejną partię płyt po wyczerpaniu zaliczki. O tym, że zapewne tak właśnie było, przekonuje też wartość zaliczki - jest ona niedużo niższa niż wartość wydanych płyt netto przy założeniu ceny 31 zł – w zestawieniu z zeznaniami powoda, że nigdy nie wydaje towaru bez przedpłaty.

Nie można też uznać, że przedmiotem sprzedaży były palety i że strony uzgodniły taką cenę, jaką zafakturował powód. Palety, jako opakowanie, podlegają rozliczeniu, ale dopiero wówczas, gdy nie zostaną zwrócone. W niniejszej sprawie świadkowie i strony zgodnie zeznali, że pozwany próbował oddać powodowi palety, ten jednak nie zgodził się ich przyjąć. Taka sytuacja nie może skutkować nałożeniem na pozwanego obowiązku zapłaty za palety i to ceny jednostronnie ustalonej przez powoda.

Z uwagi na powyższe, zasadnym było obliczenie rzeczywiście przysługującego powodowi wynagrodzenia w oparciu o iloczyn stawki za jedną płytę w wysokości 31 zł netto i ilości 359 sztuk odebranych płyt, powiększony o stawkę podatku VAT. Kwotę tę należało pomniejszyć o dokonaną wpłatę częściową w wysokości 10.000 zł. Kierując się powyższymi ustaleniami, przyjąć należało, że pozwany zalega wobec powoda z zapłatą kwoty 3.688,67 zł i w tym zakresie powództwo należało uwzględnić. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W takiej też wysokości powódce należne są odsetki od dnia następnego po wskazanym przez niego terminie do zapłaty należności. Na gruncie niniejszej sprawy odsetki należą się powodowi za okres następujący po dniu wskazanym w treści z faktury VAT jako termin płatności należności.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. strona powodowa wygrała proces w 43%, natomiast pozwana - w 57%. Strona powodowa poniosła następujący koszty: opłatę sądową od pozwu w kwocie 300 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 1200 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, a także koszt opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 1517 zł). Strona pozwana z kolei poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz koszty opłaty od

pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 1217 zł). Strona powodowa powinna więc zwrócić stronie pozwanej kwotę 41,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($1517 \text{ zł} * 43\% - (...) * 57\%$), o czym orzeczono w pkt. III sentencji wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)